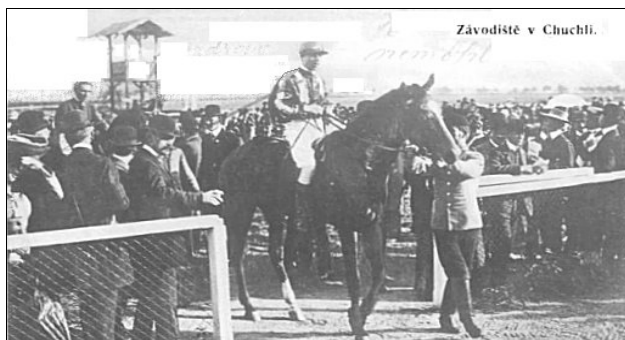

Koním bych nikdy neublížil

Obec Malá Chuchle byla v 18. století proslavená léčivou vodou a lázněmi. Vypráví se, že zdejší vodu si nechávala dovážet i císařovna Marie Terezie. Jenže vodní spíš pramínek, než pramen byl příliš malý na to, aby se tu udržela lázeňská prosperita. Přesto Malá Chuchle zůstala oblíbeným výletním místem.

Dovedu si živě představit nedělní výlet s piknikem na malebné levobřežní rovině, kam drožky nebo fiakry dorazily z centra Prahy za necelou hodinu. Proto je přirozené, že právě tady založil Český závodní spolek dostihové závodíště. Program prvního dostihového dne v září 1906 zahrnoval dvě rychlostní zkoušky, dva dostihy přes proutěné překážky a jednu steeplechase. Dodnes trvá tradice této derby, která se poprvé pořádala v roce 1921.

Na jejím čtvrtém ročníku však došlo k tragédii. Jezdec Chlumský zemřel po pádu s koně v ostré zatáčce. Kůň sice běžel dál, ale samozřejmě byl diskvalifikován. Ještě v neděli hned po dostihu přišel na četnickou stanici Alois Jeřábek a spustil velice naléhavě: „Pane štábní, vono to s tím dnešním neštěstím na závodech je moc divný. Já nejsem za zelena utržený, abych nepoznal, že se ten žokej nezabil jen tak. Já sem koňák už třicet roků a dobře sem viděl, že se Chlumský v zatáčce prostě skácel a odstředivá síla ho hodila hlavou na ten kolík. Přitom by se tam udržel v sedle i začátečník.“

Ani velitel četnické stanice ve Velké Chuchli nebyl za zelena utržený a takové sdělení nepodcenil. Neprodleně zajel za předsedou pořádajícího spolku, vyžádal si startovní listinu, podrobnosti o majitelích koní a v jakém pořadí dokončili jezdci závod. Sepsal hlášení, doložil ho všemi zjištěnými údaji a s poukazem na podezřelé úmrtí nechal celou složku doručit pražské mordpartě.

Pan rada Vaňásek měl ihned podezření, že zemřelý mohl být pod vlivem nějaké omamné látky. Do Chuchle poslal detektivy pro všechny věci jezdce Chlumského a dále požádal o pitvu soudního lékaře. Ten skutečně v protokolu dvakrát podtrhl údaj o vysoké hladině sedativ v krvi zemřelého. Odpověď na otázku „Komu ku prospěchu?“ se našla na listině vyplacených sázek. Místo vyřazeného favorita zvítězila hnědka Viriel, na kterou sázková kancelář vyplatila celých šedesát tisíc korun.

Šťastného výherce Martina Zítka předvedli k výsledku. Hájil se, že k sázce ho zlákal jen vysoký kurs na Viriel, prostě náhoda. Ale po chvíli se ho Vaňásek zeptal: „Víte, co je to daktyloskopie?“ Zítek přikývl a pan rada pokračoval: „Jak mi vysvětlíte, že na Chlumského termosce byly vaše otisky? A jak se do kávy dostaly uspávací prášky? Tak nám to všechno sofort vyklopte, bude to polehčující okolnost.“ Zítek toho vyklopil nad očekávání hodně.

Z výhry musel odevzdat padesát tisíc majiteli stáje, za kterou Viriel startovala. Jeho deset tisíc byla odměna za ty prášky. Inspektor Hladík na provinilce téměř vyštěkl: „Člověče, když už děláte takovou prasárnu, tak proč člověku? Mohl jste přece něco podstrčit tomu koni!“ Zítek živě pozvedl hlavu: „Ale, pane inšpektor, koním já bych přece nikdy neublížil!“ Já sem vůbec nechtěl Chlumského zabít, to byla nešťastná náhoda, von měl bejt jenom votupělej.“

Za ohrožení na zdraví s následkem smrti si Zítek odseděl osm a půl roku, majitel stáje Vilém Křenek dostal dva roky nepodmíněně. Dobře dopadla sázková kancelář, která dostala svých šedesát tisíc do halíře nazpátek.

